

Ieder meisje dat dit boek leest,
wordt halsoverkop verliefd op Cam!

WACHT OP MIJ

JENNIFER L. ARMENTROUT

WACHT OP MIJ

Jennifer L. Armentrout bij uitgeverij Zomer & Keuning:

Ijskoud
Vurig (zomer 2016)

Wacht op mij-serie:

Wacht op mij (#1)
Ga voor mij (#2)
Blijf bij mij (#3)
Val voor mij (#4, voorjaar 2016)

Het aanzoek (kort verhaal)
Voor altijd (kort verhaal)

Jennifer L. Armentrout

WACHT OP MIJ

Uitgeverij Zomer & Keuning

Opgedragen aan de lezers van dit boek. Zonder jullie zou dit allemaal niet mogelijk zijn. Jullie zijn echt helemaal top!

ISBN 9789401907828

ISBN e-book 9789401901727

NUR 340

© 2015 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Dit boek verscheen voor het eerst in 2014 © Uitgeverij Zomer & Keuning onder de auteursnaam J. Lynn, pseudoniem van Jennifer L. Armentrout

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Wait for you*
© Mo Literary Services, Amsterdam, in association with Taryn Fager-
ness Agency, 302 Washington Street #944, San Diego, CA 92103,
United States of America

Vertaling Tineke Yürümez

Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio

Omslagfoto Shutterstock.com / Serg Zastavkin

Auteursfoto Vania

www.zomerenkeuning.nl

www.jenniferarmentrout.com

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

HOOFDSTUK 1

Er waren twee dingen in het leven waar ik zo ontzettend bang voor was. Het eerste was om midden in de nacht wakker te worden en een geest te zien die zijn doorschijnende gezicht akelig dicht tegen het mijne had gedrukt. Niet erg waarschijnlijk, wel behoorlijk angstaanjagend. Het tweede was om te laat een vol klaslokaal binnen te komen.

Ik had een pesthekel aan te laat komen.

Ik haatte het als mensen zich omdraaiden en me aangaapten, wat ze altijd deden als iemand het lokaal ook maar een minuutje na het begin van de les binnenstapte.

Daarom had ik in het weekend de afstand tussen mijn flat in University Heights en de parkeerplaats voor studenten van buiten de campus haast obsessief op Google Maps bestudeerd. En op zondag reed ik dat stuk zelfs twee keer om er zeker van te zijn dat Google me niet bij de neus nam.

Precies twee kilometer.

Vijf minuten met de auto.

Ik vertrok zelfs een kwartier voor aanvang van mijn college van tien over negen, zodat ik er tien minuten van tevoren zou zijn.

Waar ik alleen geen rekening mee had gehouden was de enorme rij auto's voor het stopbord – want God verhoede dat het historische stadsaanzicht verpest werd door zoiets afschuwelijk moderns als een stoplicht – of met het feit dat er geen parkeerplaats meer over zou zijn op de campus. Ik moest bij het station dat aan de campus grensde parkeren en kostbare minuten verspillen met het zoeken naar kwartjes voor de parkeermeter.

'Als jij zo nodig naar de andere kant van het land wilt verhuizen, ga dan tenminste in zo'n studentenhuus op de campus wonen. Die heb-

ben ze daar toch wel?' Mijn moeders stem klonk in mijn hoofd toen ik voor het Robert Byrd Science Building bleef staan, buiten adem omdat ik de steilste en meest ongelukkig gelegen heuvel in de geschiedenis van de mensheid op was gerend.

Natuurlijk had ik niet voor zo'n studentenhuus gekozen, omdat ik gewoon wist dat mijn ouders een keer onverwachts zouden verschijnen en dan onverdroten hun mening zouden ventileren. Ik zou mezelf nog liever een dreun verkopen dan dat ik een onschuldige toeschouwer zou onderwerpen aan de tirades van mijn ouders. Dus in plaats daarvan boorde ik mijn welverdiende smartengeld aan en huurde een tweekamerflat vlak bij de campus.

Meneer en mevrouw Morgansten vonden dat vreselijk.

En dat vond ik helemaal te gek.

Maar nu kreeg ik toch een beetje spijt van mijn daad van opstandigheid, omdat het al elf minuten over negen was toen ik me uit de vochtige warmte van deze augustusochtend door het rode bakstenen gebouw met airco naar mijn college sterrenkunde op de tweede verdieping haastte. En waarom had ik in vredesnaam sterrenkunde gekozen?

Misschien omdat ik agressief werd bij de gedachte aan nog meer biologielessen? Ja, dat moest het zijn.

Ik rende de brede trap op, stormde door de dubbele deuren en knalde tegen een stenen muur.

Ik wankelde achteruit, met mijn armen wijd als een soort uitgeputte klaar-over. Mijn overvolle tas gleed weg en ik verloor mijn evenwicht. Mijn haar vloog in mijn gezicht, een roodbruine waas waar ik nauwelijks doorheen kon kijken terwijl ik vervaarlijk wankelde.

O mijn god, ik ging onderuit, niets meer aan te doen. Ik kreeg al een visioen van een gebroken nek. Dit zou wel zo gigantisch mis...

Iets sterks en hards sloot zich om mijn pols en blokkeerde mijn vrije val.

Mijn tas viel op de vloer en mijn dure boeken en pennen vlogen alle kanten op. Mijn pennen! Mijn prachtige pennen rolden over die glimmende vloer. Een seconde later werd ik tegen de muur geduwd.

De muur was opmerkelijk warm. De muur grinnikte.

'Wow,' zei een zware stem. 'Alles goed, popje?'

Die muur was zo ontzettend helemaal geen muur. Het was een

jongen. Mijn hart stond stil en een angstaanjagende seconde lang kon ik me niet bewegen of nadenken. Ik werd vijf jaar teruggeworpen. Zat klem. Kon me niet bewegen. Lucht ontsnapte pijnlijk snel uit mijn longen en kippenvel kroop over mijn ruggengraat omhoog. Al mijn spieren blokkeerden.

‘Hé,’ zei de stem, die zachter werd en nu bezorgd klonk. ‘Gaat het wel?’

Ik dwong mezelf diep adem te halen – gewoon adem te halen. Ik moest ademhalen. In. Uit. Ik had dit al vijf jaar lang zo vaak geoefend. Ik was geen veertien meer. Ik was niet daar. Ik was hier, bijna aan de andere kant van het land.

Twee vingers duwden mijn kin omhoog. Verbazingwekkend blauwe ogen omlijst door dikke, zwarte wimpers keken in de mijne. Het blauw was zo levendig en elektrisch, en vormde zo’n sterk contrast met de zwarte pupillen, dat ik me afvroeg of de kleur wel echt was.

En toen drong het tot me door.

Een jongen hield me vast. Nog nooit had een jongen me vastgehouden. (Dan telde ik die ene keer niet mee, want die telde gewoon niet.) Ik stond tegen hem aan gedrukt, dij tegen dij, mijn borst tegen de zijne. Alsof we aan het dansen waren. Al mijn zintuigen kwamen tot leven toen ik de lichte geur van aftershave rook. Wow. Het rook goed en duur, net als die van hém...

Plotselinge woede kwam in me op, prettig en vertrouwd, en verdreef de paniek en verwarring. Ik klampte me er wanhopig aan vast en kon weer praten. ‘Laat. Me. Nu. Los.’

Blauwoog liet zijn arm onmiddellijk zakken. Ik was niet voorbereid op dat plotselinge verlies van steun, dus ik zwaaide opzij en kon nog net voorkomen dat ik over mijn tas struikelde. Hijgend alsof ik net een paar kilometer had gerend duwde ik de haarlokken uit mijn gezicht en kon eindelijk eens goed naar Blauwoog kijken.

Lieve hemel nog aan toe, Blauwoog was...

Hij was superknap, op alle manieren waar meisjes domme dingen van gaan doen. Hij was lang, een paar koppen groter dan ik, had brede schouders maar een slanke taille. Het lijf van een atleet, van een zwemmer of zo. Golvend zwart haar viel over zijn voorhoofd en raakte de bijpassende wenkbrauwen. Brede jukbeenderen en volle, expressieve lippen maakten het plaatje compleet, en het was een

plaatje waar elk meisje spontaan van zou gaan kwijlen. En dan die safierblauwe ogen, allemensen....

Wie had kunnen denken dat een stadje met de naam Shepherds-town iemand verborgen hield die er zo uitzag?

En ik was tegen hem aan gelopen. Letterlijk. Leuk. 'Sorry, ik had nogal haast om naar college te gaan. Ik ben te laat...'

Zijn mondhoeken krulden omhoog toen hij knielde. Hij begon mijn spullen bij elkaar te rapen en heel even dacht ik dat ik zou gaan huilen. Ik voelde een brok in mijn keel. Nu was ik echt te laat en kon ik moeilijk die les nog binnenstappen, en dat nog wel op de eerste dag. *Fail.*

Ik bukte me, liet mijn haar voor mijn gezicht hangen en begon mijn pennen bij elkaar te graaien. 'Je hoeft me niet te helpen, hoor.'

'Geen probleem.' Hij pakte een stuk papier en keek toen op. 'Inleiding sterrenkunde? Ik ga ook die kant op.'

Geweldig. Het hele semester zou ik de gozer moeten zien die ik bijna in de gang had vermoord. 'Je bent te laat,' zei ik onbenullig. 'Sorry.'

Toen al mijn boeken en pennen weer in mijn tas zaten, stond hij op en gaf me de tas terug. 'Het geeft niet.' Er verscheen een asymmetrische grijns op zijn gezicht, waardoor er een kuiltje in zijn linkerwang kwam, maar niet aan de rechterkant. 'Ik ben eraan gewend dat meisjes zich aan mijn voeten werpen.'

Ik knipperde met mijn ogen en dacht dat ik het niet goed had verstaan, want zoiets idioots kon hij niet gezegd hebben.

Maar dat had hij wel, en hij was nog niet klaar ook. 'Maar proberen op mijn rug te springen, dat is nieuw. Vond het eigenlijk best leuk.'

Ik voelde mijn wangen gloeien en flapte eruit: 'Ik probeerde helemaal niet op je rug te springen of me aan je voeten te werpen.'

'O nee?' De scheve grijns verdween niet. 'Jammer. Anders was dit de allerbeste eerste schooldag in de geschiedenis geweest.'

Ik wist niet wat ik moest zeggen, terwijl ik de zware tas tegen me aan drukte. Jongens flirtten waar ik vandaan kwam nooit met me. De meesten van hen durfden op de middelbare school niet eens mijn kant op te kijken en de weinigen die het wel deden, tja, die hadden niet bepaald met me geflirt.

Blauwoog liet zijn blik zakken naar het stuk papier in zijn hand. ‘Avery Morgansten?’

Mijn hart bonkte. ‘Hoe weet je dat ik zo heet?’

Hij hield zijn hoofd schuin terwijl zijn lach nog breder werd. ‘Staat op je rooster.’

‘O.’ Ik duwde de weerbarstige lokken uit mijn gloeiende gezicht. Hij gaf me mijn rooster terug en ik stopte het weer in mijn tas. Ik frommelde met de schouderband, voelde me vreselijk ongemakkelijk.

‘Ik heet Cameron Hamilton,’ zei Blauwoog. ‘Maar iedereen noemt me Cam.’

Cam. Leuke naam. ‘Nogmaals bedankt, Cam.’

Hij bukte zich en pakte een zwarte rugzak die me nog niet was opgevallen. Een paar donkere lokken vielen over zijn voorhoofd en toen hij weer rechtop ging staan, duwde hij ze weg. ‘Nou, laten we dan nu onze grandioze entree maar gaan maken.’

Ik stond als aan de vloer genageld toen hij zich omdraaide en de paar meter naar de dichte deur van lokaal 205 liep. Hij wilde de deurknop pakken en keek naar me om.

Ik kon het niet. Het had niets te maken met het feit dat ik de misschien wel meest sexy jongen van de hele campus tegen het lijf was gelopen. Ik kon echt dat lokaal niet in, waar iedereen me zou aanstaren. Ik had er genoeg van dat ik de afgelopen vijf jaar altijd in het middelpunt van de belangstelling had gestaan. Het zweet brak me uit. Mijn maag kromp ineen toen ik een stap achteruit deed, weg van het lokaal en van Cam.

Hij draaide zich om, wenkbrauwen gefronst, een verbaasde uitdrukking op zijn opvallende gezicht. ‘Je loopt de verkeerde kant op, schat.’

Het leek wel of ik al mijn halve leven de verkeerde kant op liep. ‘Ik kan het niet.’

‘Wat kun je niet?’ Hij deed een stap naar me toe.

En ik sloeg op de vlucht. Ik draaide me om en zette het op een lopen alsof ik de laatste kop koffie van de wereld wilde bemachtigen. Toen ik bij die vermaledijde dubbele deuren kwam hoorde ik hem mijn naam roepen, maar ik rende gewoon door.

Mijn gezicht gloeide toen ik de trap af rende en ik was buiten adem toen ik het gebouw uit stormde. Mijn benen bleven bewegen tot ik op

een bankje bij de aangrenzende bibliotheek ging zitten. De vroege ochtendzon leek te fel toen ik mijn hoofd ophief en mijn ogen dichtkneep.

Jeetje.

Wat een geweldige eerste indruk maakte ik in een nieuwe stad, op een nieuwe school en... in een nieuw leven. Ik was meer dan duizend kilometer van huis gaan wonen om een nieuw begin te maken en binnen een paar minuten had ik het al verknald.

Cam is sexy, lief, en eh... hadden we al gezegd dat hij een droomman is? Toch lukt het Avery niet om zich voor hem open te stellen. Ze is naar een universiteit zo ver mogelijk van huis gegaan omdat ze wilde vluchten voor haar verleden. Een verleden dat zichtbaar is op haar lichaam, maar dat ze koste wat kost wil verbergen. Het is dus niet de bedoeling dat iemand te dichtbij komt. En al helemaal niet Cam...

'Wacht op mij is een heerlijke New Adult: leest lekker weg en pakt je helemaal in.'

– Ohmybook.nl

'Een boek waar ik verliefd op ben geworden.'

– Adorablebooks.nl

Jennifer L. Armentrout

is de #1 New Adult-auteur in de VS. Haar **WACHT OP MIJ-serie** bestaat uit zes boeken vol geheimen en liefde, met steeds een nieuwe hoofdpersoon en een nieuwe man om verliefd op te worden. *Wacht op mij* is het eerste boek in deze hartveroverende serie.

NUR 340

ISBN 978-9401907828

Z&K

www.zomerenkeuning.nl